

Arrest

nr. 306 010 van 2 mei 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 14 maart 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet,

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat J. DIENI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit het dorp Maryam in het district Mehtarlam van de provincie Laghman en beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U was kleermaker en had uw eigen winkel in de bazaar van Mehtarlam. De meeste mensen in uw dorp zaten bij de taliban of steunden hen. Hierdoor konden de taliban relatief vrij in uw dorp rondlopen. Aangezien ze controle hadden over uw dorp, hieven ze ook belastingen. Wanneer iemand die belastingen niet kon of wilde betalen, eiste de taliban dat een van de zonen meegegeven zou worden om jihad te voeren. Daarenboven gingen ze ook langs de huizen om jonge mannen mee te nemen wanneer er

meer dan één zoon in het huishouden zat. Ook uw vader betaalde belastingen aan de taliban. Anderhalf jaar voor uw vertrek besloot hij evenwel om hiermee te stoppen.

Twee maanden nadat de taliban een laatste keer bij u thuis waren geweest, kwamen ze nogmaals langs en eisten ze dat een van zijn zonen mee zou komen om jihad te voeren aangezien uw vader niet langer wou betalen. Uw vader besloot diezelfde dag nog om toch verder te betalen. De twee daaropvolgende maanden betaalde uw vader verder, maar na de derde maand weigerde hij weer te betalen. Jullie hadden dan al beslist dat u het land uit moest. Twee maanden voor uw vertrek werden er twee van uw vrienden meegenomen door de taliban om jihad te voeren. Een maand voor uw vertrek kwamen de taliban langs en eisten ze weer dat uw vader een van zijn zonen opgaf. Hij zei tegen hen dat hij jullie ging geven. U en uw tweelingbroer [Z.U.R.] waren op dat moment bij jullie grootvader. Twee weken voor uw vertrek werd een verloving afgesloten met [A.]. U verliet Afghanistan in 2021 toen het warm was, nog voor de machtsovername door de taliban. Vanaf twee of drie maanden na uw vertrek gingen de taliban gedurende een periode van zeven of acht maanden lang dertien of veertien keer langs bij u thuis. Hierbij doorzochten ze telkens het huis en vroegen ze aan uw vader waar u was omdat u mee jihad moest komen voeren. De taliban namen hier enkele video's van en gaven deze aan uw vader met de eis die naar u door te sturen. Toen u en uw broer trachtten de grens met Turkije over te steken zaten jullie in verschillende groepen. U kon de oversteek maken, maar nadien hoorde u van [Z.U.R.] dat hij tegengehouden was en zijn been gebroken was. Hij bleef achter in Iran en u reisde door. U kwam aan in België op 13 februari 2022 en de dag nadien, op 14 februari 2022, diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u ingelijfd te worden bij de taliban. Uw advocaat wees daarnaast nog op de schrijnende humanitaire situatie in Afghanistan en op het aspect van verwestersing.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskera; en een USB-stick met daarop vier video's waarop te zien is hoe een viertal gewapende mannen in camouflagekledij over en weer gaan tussen enkele kamers in een huis, een persoon boeien en met hem spreken. Uit de inhoud van de gesprekken moet blijken dat het om uw vader gaat aan wie herhaaldelijk gezegd wordt dat hij zijn zoon – u – voor de jihad moet afgeven, zo niet zal hij gedood worden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan het door u geschetste vluchtrelaas.

Vooreerst legt u incoherente en inconsistente verklaringen af over de algemene context van rekrutering door de taliban in uw dorp. Zo is het niet geloofwaardig dat, indien naar eigen zeggen iedereen in uw dorp bij de taliban zat (CGVS, p. 14), het nodig zou zijn om daar gedwongen te rekruteren (CGVS, p. 12). Na confrontatie stelde u dat er verschillende groeperingen waren en elke persoon de sterkste groep wou hebben (CGVS, p. 23). Hiermee geeft u nog steeds geen afdoende rechtvaardiging voor waarom het dan nodig zou zijn om mensen gedwongen te rekruteren in een gemeenschap die de taliban reeds steunt. Hoewel u stelt dat deze rekrutering al altijd gaande was, bent u slechts in staat de namen van twee personen te geven die meegenomen werden door de taliban (CGVS, p. 12). U trachtte dit te rechtvaardigen door te stellen dat de taliban eerst in andere dorpen rekruteerden en pas in uw dorp begonnen te rekruteren nadat enkele van uw dorpelingen leiders bij de taliban werden (CGVS, p. 23). Dit kan evenwel niet weerhouden worden. U stelde eerder immers dat deze rekrutering altijd al gaande was. Hoewel u een winkel had in Mehtarlam waar u soms sliep en waar uw oom woonde (CGVS, p. 9-10), bleef u steeds in Maryam wonen (CGVS, p. 18), hoewel de taliban volgens u niet in staat waren om mensen in Mehtarlam te rekruteren (CGVS, p. 23).

Geconfronteerd met de vraag waarom u dan niet naar Mehtarlam verhuisde gezien de banden die u er reeds mee had en het gegeven dat de taliban u er niet konden rekruteren, verklaarde u dat, eens u de schietschijf van de taliban wordt, u zelfs in Mehtarlam door hen gedood kan worden (CGVS, p. 23). Dit kan evenwel niet verklaren waarom u niet in de periode voordat u geviseerd werd naar Mehtarlam verhuisde om aan de hangende dreiging van algemene rekrutering te ontsnappen. Het is bovendien merkwaardig dat, indien de

ideale leeftijd voor de taliban waarop ze mensen rekruteerden tussen de 16 en 18 was (CGVS, p. 13), ze u pas een eerste maal probeerden te rekruteren anderhalf jaar voor uw vertrek, toen u 20 jaar oud was (CGVS, p. 20). Dit merkwaardige karakter wordt enkel nog versterkt door uw verklaringen dat ze na zware gevechten in 2018 of 2019, toen u de ideale leeftijd had, en waarbij de taliban zware verliezen leden, geen extra inspanningen deden om mensen te rekruteren (CGVS, p. 14).

U bent evenmin in staat plausibele en overtuigende verklaringen af te leggen met betrekking tot de rekruteringspogingen door de taliban jegens u persoonlijk. Het doet de wenkbrauwen fronsen dat, indien anderhalf jaar voor uw vertrek de taliban een eerste maal kwamen om u mee te nemen voor de jihad omdat uw vader gestopt was met te betalen (CGVS, p. 18), hij drie maanden later weer stopte met te betalen (CGVS, p. 20), maar dat het hierna nog tot een maand voor uw vertrek zou duren vooraleer de taliban weer naar u zouden komen om u mee te nemen voor de jihad (CGVS, p. 16) hoewel dit was omwille van het stoppen met betalen meer dan een jaar eerder (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met het gegeven dat hier zeer veel tijd tussen zat, raakte u niet verder dan te poneren dat ze u zochten (CGVS, p. 23). Het is voorts niet aannemelijk dat, indien iemand weigert om belastingen te betalen, hij gedood zal worden (CGVS, p. 20), of als iemand weigert om zijn zoon mee te geven, hij ook gedood zal worden (CGVS, p. 12), maar dat uw vader dan tot tweemaal toe in staat was dit te weigeren en er hem niets overkwam (CGVS, p. 18-20). Hiermee geconfronteerd herhaalde u louter dat uw vader nog tweemaal betaalde, waarna de taliban zijn zonen wilden en, omdat hij een oude man was, ze niet in hem geïnteresseerd waren (CGVS, p. 23). Op geen enkele manier kan deze verklaring bovenstaande vaststelling ontkrachten. Het is evenmin aannemelijk dat u na de tweede keer stoppen met de betalingen nog thuis zou blijven slapen (CGVS, p. 18). De taliban waren immers de eerste keer dat ze voor u langskwamen 's nachts gekomen (CGVS, p. 19). Hierop repliceerde u louter dat u heimelijk naar huis ging en 's nachts door niemand gezien werd (CGVS, p. 24). Dit kan evenwel niet weerhouden worden. De taliban konden u nog steeds 's nachts uit uw bed lichten wanneer u daar aan het slapen was. Dat de taliban u er niet zouden kunnen vinden omdat u ook soms bij uw grootvader verbleef (CGVS, p. 21), kan u ook niet hard maken. U ging steeds te voet naar huis of naar uw grootvader (CGVS, p. 21). Aangezien iedereen in uw dorp bij de taliban zat, kan het niet uitgesloten worden dat iemand u zou zien en dat zou doorgeven aan de taliban. Het is evenmin aannemelijk dat, indien uw vader na een eerste maal stoppen met te betalen reeds besloot dat u en uw broer het land moesten verlaten, jullie nog meer dan een jaar in Afghanistan verbleven met alle risico's van dien enkel omdat jullie er nog gronden en een winkel hadden (CGVS, p. 21-22). Vervolgens houdt het geen steek dat, indien de taliban uw vader na de tweede keer bedreigen en zeggen dat, indien hij zijn zonen niet zou inleveren, ze hem aan een boom zouden hangen en neerschieten (CGVS, p. 20), uw vader nu nog steeds in leven is en in uw dorp woont (CGVS, p. 3-4). De onlogica van de door u beschreven situatie noopt des te meer gelet op het feit dat volgens u de taliban hun dreigementen altijd uitvoeren (CGVS, p. 21). U repliceerde hierop dat u niet weet wat uw vader meemaakt in Afghanistan, dat hij geslagen is, geboeid werd en nog meer problemen ondervindt (CGVS, p. 23-24). Dat uw vader problemen ondervindt met de taliban kan echter niet verklaren waarom de taliban in het geval van uw vader niet overgingen tot het uitvoeren van hun dreigementen om hem te doden. Het is voorts niet aannemelijk dat het nog drie of vier maanden zou duren vooraleer de taliban kwamen vragen hoe het zat met uw uitlevering nadat uw vader hiermee had ingestemd (CGVS, p. 6). Geconfronteerd met het feit dat het nog zo lang duurde vooraleer de taliban nagingen hoe het met uw uitlevering zat, zei u louter dat uw vader gedwongen was om hieraan toe te geven (CGVS, p. 24). Daarnaast zegt u enerzijds dat de taliban na uw vertrek dertien of veertien keer naar uw vader gingen en anderzijds zegt u dat ze gedurende zeven of acht maanden lang zeker een keer per week langs gingen (CGVS, p. 6). Nadat u geconfronteerd werd met het gegeven dat, indien de taliban eenmaal per week langsgingen, ze minstens dubbel zo vaak langs geweest moesten zijn, antwoordde u dat de taliban niet wisten waar jullie waren en er mensen uitgestuurd werden om naar jullie te zoeken en dit eens om de 25 dagen tot een maand (CGVS, p. 24). Deze rechtvaardiging kan echter niet weerhouden worden. Uw nieuwe verklaringen over hoe vaak de taliban langskwamen, komen niet overeen met een van uw eerdere twee verklaringen hieromtrent. Daarnaast werd u geconfronteerd met het feit dat uw vader zo vaak bezocht werd door de taliban na uw vertrek (CGVS, p. 6) terwijl ze dat ervoor slechts tweemaal deden over een veel langere periode (CGVS, p. 16). U bevestigde louter dat de taliban uw vader bezochten nadat hij stopte met te betalen (CGVS, p. 24). Het is overigens zeer merkwaardig dat u tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets zei over de invallen bij u thuis na uw vertrek. U stond nochtans tijdens uw reis naar België in contact met uw vader (CGVS, p. 5).

Wat betreft de door u neergelegde video's waarin te zien is dat de taliban naar uw vader thuis gaan en hem ondervragen (CGVS, p. 7), kunnen de volgende vaststellingen gedaan worden. Zo is het vooreerst niet aangetoond dat de geboeide persoon daadwerkelijk uw vader zou zijn. Daarnaast geven de vertalingen van de video's blijk van zeer geforceerde en eenzijdige gesprekken zonder enige wisselwerking waarbij de aangesproken persoon grotendeels voorbijgaat aan wat er tegen hem gezegd wordt en de persoon die hem aanspreekt veeleer een monoloog houdt en niet wacht op antwoorden, gewoon blijft doorpraten nadat er geen reactie komt op zijn vragen en uitgaat van zaken die niet gezegd zijn. Het is ook bijzonder vreemd dat de personen die uw vader gaan ondervragen eerst met hem zouden gaan spreken om te vragen waar u zich bevindt om pas daarna de kamers te gaan doorzoeken. Op deze manier zou u immers de kans gehad

hebben om in de tussentijd te ontsnappen indien u thuis geweest was. Het is eveneens opmerkelijk dat de taliban voor u, die louter wegloopt van een rekrutering, hun veiligheidsdiensten zouden zeggen om het hele land naar u af te zoeken en dit naar eigen zeggen ook gedaan hebben. Dit is een opmerkelijke verspilling van middelen voor iemand die geen hoger profiel bezit of uit het oog springende acties heeft ondernomen tegen de taliban. Vervolgens is het niet aannemelijk dat de taliban ook hier dreigen met uw vader neer te schieten indien hij u niet uitlevert - ze kregen dit bevel immers -, maar dat uw vader op heden nog in leven zou zijn. Naar eigen zeggen voeren de taliban hun dreigementen immers uit (cfr. supra). Het is daarnaast weinig realistisch dat de taliban dit soort video's zouden maken en aan uw vader zouden vragen om deze naar u op te sturen (CGVS, p. 6-7). De taliban hadden geen enkele zekerheid dat uw vader deze video's ook daadwerkelijk naar u zou opsturen. Uit zijn eerdere acties bleek immers al dat hij niet iemand was die met de taliban samenwerkte. Bovendien zou het woord van uw vader op zich moeten volstaan voor u om te geloven dat er taliban langskwamen. Tot slot is het merkwaardig dat u pas de avond voor uw persoonlijk onderhoud deze video's zou krijgen van uw vader omdat het nuttig was voor uw procedure, terwijl hij dat eerder steeds geweigerd had (CGVS, p. 7). Dit alles zorgt ervoor dat de door u neergelegde video's blijf geven van een geënceneerd karakter. Dergelijke video's zijn zeer eenvoudig in scène te zetten en hun bewijswaarde hangt hoe dan ook samen met de geloofwaardigheid van het relaas dat u brengt. Daar geen geloof gehecht kan worden aan dit relaas, kan er bijgevolg ook geen enkele bewijswaarde meer toegekend worden aan de video's.

De door u neergelegde taskera is slechts een kopie waaraan weinig objectieve waarde gehecht kan worden en kan geen ander licht werpen op bovenstaande bevindingen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken

gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op

voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat bovendien na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. U verwijst naar uw rechtstreekse vluchtaanleiding als reden voor uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 15 e.v.), maar hieraan kan geen geloof gehecht worden (cf. supra). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de verwijzing van uw advocaat naar de deplorabele humanitaire situatie in uw land van herkomst (CGVS, p.24), wijst het CGVS op het volgende. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter

het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de

humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Tot slot haalt uw advocaat ook het aspect van verwestering aan (CGVS, p. 24). Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan evenwel niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep in casu

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt en waarbij hij in vergelijking met de bestreden beslissing bijkomend verwijst naar “EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023”, “UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023” alsook de “COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023”. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop noch informatie die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen, die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zouden nopen.

3. Beoordeling

In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker een manifeste appreciatiefout op en de schending van: *“artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief van redelijkheid en zorgvuldigheid, de samenwerkingsplicht, van de onpartijdigheidsplicht.”*

De bestreden beslissing is duidelijk voorzien van juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker zet niet uiteen waarom ze hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Dat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden, blijkt uit het feit dat verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven. Dit wordt verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Voor wat betreft het geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht dit verweerder om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Dit alles wordt verder onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag wordt behandeld in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet waarnaar voormelde bepaling verwijst.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gerekruteerd door de taliban. Verzoeker woonde in een dorp onder controle van de taliban. De taliban hieven er belastingen. Wanneer iemand deze belastingen niet betaalde, eisten de taliban dat een zoon van het gezin werd meegegeven om jihad te voeren. Anderhalf jaar voor verzoekers vertrek uit Afghanistan besloot zijn vader een eerste maal om geen belastingen meer aan de taliban te betalen. Hierop eisten de taliban dat hij een van zijn zonen zou meegeven. Verzoekers vader betaalde daarom de twee daaropvolgende maanden opnieuw belastingen aan de taliban. De derde maand weigerde hij echter opnieuw te betalen. Ongeveer een jaar later en een maand voor verzoekers vertrek uit Afghanistan, kwamen de taliban opnieuw langs en eisten ze weer dat verzoekers vader een van zijn zonen opgaf. Zijn vader bevestigde dat hij zijn zonen aan de taliban zou geven. Verzoeker verliet Afghanistan een maand later in 2021, voor de machtsovername door de taliban. Twee of drie maanden nadat verzoeker Afghanistan had verlaten, kwamen de taliban gedurende een periode van zeven of acht maanden nog 12 of 13 keer naar zijn huis. Zij doorzochten hierbij telkens het huis op zoek naar verzoeker voor het voeren van de jihad.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG) acht verzoekers vrees voor vervolging niet aannemelijk omdat geen geloof kan worden gehecht aan het door hem geschetste vluchtrelaas. De Raad kan zich hierbij aansluiten omwille van de volgende voldoende schragende vaststellingen die de kern van verzoekers vluchtrelaas betreffen, waarover het CG op omstandige wijze motiveert en die steun vinden in de stukken die zijn opgenomen in het rechts-plegingsdossier:

(1) Verzoeker legt incoherente en inconsistente verklaringen af over de algemene context van rekrutering door de taliban in zijn dorp. Zo is het niet geloofwaardig dat het nodig zou zijn om gedwongen te rekruteren in een dorp waarvan verzoeker zelf aangeeft dat de gemeenschap de taliban steunt. Verzoeker is bovendien slechts in staat twee namen te geven van personen die werden meegenomen door de taliban hoewel hij stelt dat de rekrutering er steeds gaande was. Verzoeker geeft voorts geen valabele uitleg waarom hij niet verhuist naar een ander dorp waar hij zijn kledingwinkel heeft, waar een oom woont en waar de taliban niet in staat zijn om mensen te rekruteren.

(2) Verzoeker is niet in staat plausibele en overtuigende verklaringen af te leggen over de rekruterings-pogingen van de taliban jegens hem persoonlijk:

(a) Zo is het niet aannemelijk dat, indien de taliban anderhalf jaar voor zijn vertrek kwamen om verzoeker mee te nemen voor de jihad omdat zijn vader een eerste maal stopte met betalen en hij na drie maanden weer stopte met betalen, het dan nog tot een maand voor verzoekers vertrek zou duren, ofwel een jaar nadat zijn vader een tweede maal stopte met betalen, voordat de taliban weer langskwamen om verzoeker mee te nemen voor de jihad.

(b) Het is niet aannemelijk dat verzoekers vader tweemaal in staat was om betaling van belasting te weigeren en zijn zoon niet mee te geven zonder dat hem iets overkwam. Dit terwijl verzoeker verklaart dat iemand die weigert belastingen te betalen of zijn zoon mee te geven wordt gedood door de taliban. Het houdt tevens geen steek dat verzoekers vader nog steeds in leven is en nog steeds in hetzelfde dorp woont terwijl de taliban dreigden hem aan een boom te hangen en neer te schieten als hij zijn zonen niet zou uitleveren. Dit klemt des te meer omdat volgens verzoeker de taliban hun dreigementen altijd uitvoeren.

(c) Het is niet aannemelijk dat het nog 3 of 4 maanden zou duren vooraleer de taliban langskwamen om vragen hoe het zat met verzoekers uitlevering nadat zijn vader hiermee had ingestemd.

(3) De door verzoeker neergelegde video's waarin te zien zou zijn dat de taliban naar zijn vader thuis gaan en hem ondervragen, geven blijk van een geënceneerd karakter. Zo is het niet aangetoond dat de geboeide persoon daadwerkelijk verzoekers vader is. Daarnaast geven de vertalingen van de video's blijk van zeer geforceerde en eenzijdige gesprekken zonder enige wisselwerking waarbij de aangesproken persoon grotendeels voorbijgaat aan wat er tegen hem wordt gezegd en de persoon die hem aanspreekt veeleer een monoloog houdt en niet wacht op antwoorden, gewoon blijft doorpraten nadat er geen reactie komt op zijn vragen en uitgaat van zaken die niet gezegd zijn. Vervolgens is het niet aannemelijk dat de taliban ook hier dreigen om verzoekers vader neer te schieten indien hij verzoeker niet uitlevert – ze kregen dit bevel immers –, maar dat zijn vader op heden nog in leven zou zijn. Het is daarnaast weinig realistisch dat de taliban dit soort video's zouden maken en aan verzoekers vader zouden vragen om deze naar verzoeker op te sturen.

De taliban hadden geen enkele zekerheid dat zijn vader deze video's ook daadwerkelijk zou opsturen. Uit zijn eerdere acties bleek immers al dat hij niet iemand was die met de taliban samenwerkte. Dergelijke video's zijn voorts zeer eenvoudig in scène te zetten.

Naast de USB-stick met de besproken video's, legde verzoeker enkel een kopie van zijn Taskara over. Het CG stelde vast dat dit stuk geen ander licht kan werpen op zijn bevindingen.

De Raad behandelt enkel de kritiek die verzoeker uit op de in het vorige punt aangehaalde vaststellingen. Kritiek op overtollige motieven kan immers geen aanleiding geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Uit de bespreking die hierna volgt, blijkt dat verzoeker niets aanbrengt wat de bovenvermelde vaststellingen doet wankelen.

De Raad neemt vooreerst akte van verzoekers inleidende beschouwingen onder het kopje "6.1. Wetsbepalingen en bewijs". Waar verzoeker aanstipt dat het CG "niet op een behoorlijke wijze" een grondige analyse heeft gemaakt van "de relevante informatie" die door hem werd voorgelegd, merkt de Raad op dat hij dit geenszins concretiseert. Het verwijt dat verweerder "de meest nadelige interpretatie" zou hebben weerhouden, wordt evenmin nader toegelicht.

Onder het kopje "6.2. Toekenning van de vluchtelingenstatus – 6.2.1. Het relaas" wijst verzoeker erop dat hij wenst vast te houden aan zijn verklaringen. Dit kan bezwaarlijk de bestreden beslissing onderuit halen. Hij wijst er voorts op dat rekrutering door de taliban kan plaatsvinden. Hij betoogt enerzijds dat voor de machtsovername gedwongen rekrutering toenam en dat anderzijds over de situatie na de machtsovername geen informatie blijkt te bestaan zodat verweerder niet in staat is om een objectieve vrees voor gedwongen rekrutering te ontkrachten. Ter ondersteuning van zijn betoog citeert verzoeker de EUAA Country Guidance: Afghanistan, van januari 2023. Met zijn algemeen betoog gaat verzoeker er echter aan voorbij dat verweerder wel degelijk op basis van een grondige beoordeling van verzoekers persoonlijk relaas, zijn vrees voor gedwongen rekrutering bij terugkeer naar Afghanistan ontkracht. Verzoeker brengt niets concreets in tegen de uitgebreide vaststellingen van verweerder in het licht van de voormelde schragende vaststellingen (1) en (2). Ze kunnen niet onderuit worden gehaald door een citaat uit de EUAA Country Guidance: Afghanistan, van januari 2023 waarin de Raad algemeen leest dat de taliban tijdens de lente en zomer van 2021 een verhoogd aantal nieuwe strijders rekruteerden en dat er omwille van tijdsgebrek geen informatie kon worden gevonden over gedwongen rekrutering door de taliban na de machtsovername.

Ook door simpelweg te wijzen op de video's die hij heeft neergelegd en vervolgens te poneren dat als de taliban zouden weten dat hij in België verblijft, zijn vader reeds door hen zou zijn vermoord, kan verzoeker de schragende vaststelling (3) van de bestreden beslissing niet onderuit halen.

Gelet op het voorgaande zijn de cumulatieve voorwaarden van het bovenvermelde artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld – minstens toont hij het tegendeel niet aan – en dus kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

3.1.2. Verwestering

Voor wat betreft de problematiek van (gepercipieerde) verwestering, kan de Raad zich aansluiten bij de overwegingen daarover van verweerder in de bestreden beslissing. Kernpunten daarvan zijn dat:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;
- een verzoeker om internationale bescherming in concreto aannemelijk dient te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit de informatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd – in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van verweerder van 14 maart 2024 – blijkt niet dat over bovenvermelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

In de bestreden beslissing kan concreet worden gelezen: "In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van

uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke."

Waar verzoeker betoogt dat er geen beschikbare bronnen zijn over het lot van terugkeerders uit het Westen waardoor verweerder niet kan stellen dat in geval zij problemen zouden ondervinden met de taliban, dit zou zijn gemeld door instellingen of organisaties die de situatie in Afghanistan opvolgen, is het inderdaad zo dat de bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en eventueel welke problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", Augustus 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratie-bewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023, p. 36). Er moet dus met de nodige omzichtigheid worden tewerk gegaan waarbij het in de huidige stand van zaken in de eerste plaats aan een verzoeker toekomt om concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

In casu slaagt verzoeker er niet in dit aan te tonen door louter te verwijzen naar "twee eenvoudige en gemakkelijk waarneembare elementen", met name het feit dat hij terugkeert uit het Westen, uit een volgens de taliban ongelovig land en het feit dat hij met westerlingen omging.

Op basis hiervan kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban of als dusdanig zal worden gepercipieerd, laat staan dat verzoeker uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban in zijn regio van herkomst.

Een algemene verwijzing naar een verklaring van een woordvoerder van de taliban in augustus 2021, naar een interview met een stichtend lid van de taliban waarvan melding werd gemaakt in februari 2022 en een verklaring van een VN-rapporteur over de situatie in Afghanistan waarvan melding werd gemaakt in november 2022, gecombineerd met een verblijf in België van afgerond twee jaar, kan op zich ook niet leiden tot de conclusie dat verzoeker de sociale normen niet meer kan respecteren in Afghanistan en daarom in die zin een risico loopt om te worden vervolgd bij een terugkeer naar dat land.

De Raad wijst er hierbij op dat verzoeker tot ongeveer de leeftijd van 20 jaar in Afghanistan heeft verbleven. Hij verklaart immers geboren te zijn op 15 februari 2001 en Afghanistan te hebben verlaten in 2021. Hieruit kan dus worden afgeleid dat hij reeds in Afghanistan was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker hiervan totaal vervreemd zou zijn en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Het blijkt bovendien niet dat verzoeker niet zou kunnen rekenen op een familiaal netwerk in zijn land van herkomst. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat hij om de twee à drie weken contact heeft met zijn vader, die samen met zijn moeder, zus en twee jongere broers nog altijd in hetzelfde huis in hetzelfde dorp woont (CG, gehoorverslag pp. 4,5). Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij afkomstig is uit een dorp waar de taliban reeds voor de machtsovername de controle hadden.

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoeker niet concreet aantoont dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin maakt hij in concreto aannemelijk dat hij omwille van verwestering dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Waar verzoeker verwijst naar bronnen die wijzen op de strikte toepassing van de sharia binnen het rechtssysteem van de taliban, is het zo dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de aangereikte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, lijfstraffen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Hij moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor hem omwille van het taliban-bewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer bestaat. Door in zijn verzoekschrift louter algemene informatie aan te reiken, zonder deze op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

In zoverre hij van oordeel is dat zijn profiel als terugkeerder vanuit het Westen niet afdoende werd onderzocht, wijst de Raad erop dat verzoeker reeds verschillende kansen heeft gekregen om zijn situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure ter sprake te brengen als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees. Verzoeker heeft echter geen concrete elementen aangevoerd en beperkt er zich toe in het verzoekschrift op algemene wijze te stellen dat hij omgaat met “westerlingen” en “bij terugkeer afkomstig te zijn uit het Westen”.

Verzoeker toont dit verder ook niet aan door algemeen te wijzen op het “NANSEN PROFIEL 3-21, ‘Beoordeling van de beschermingsnood van een Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek’”, van oktober 2021 – verzoekers verzoek om internationale bescherming is trouwens ook geen volgend verzoek – of op de EASO COI query, “Afghan nationals perceived as Westernized” van 2 september 2020. Hij slaagt er meer bepaald niet in om met zijn theoretisch betoog aan te tonen dat het oordeel van verweerder dat hij niet in concreto heeft aangetoond verwesterd te zijn, of als dusdanig dreigt te worden gepercipieerd door de taliban, niet correct is.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in Afghanistan zal worden gezien als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om te worden vervolgd in zijn land van nationaliteit, Afghanistan. Uit niets blijkt dat verzoeker dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vorm-gegeven door de taliban.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad en van het “Federaal Australisch Hof” doet geen afbreuk aan het voorgaande. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad dient te worden opgemerkt dat deze rechtspraak niet verzoekers concrete situatie betreft, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Zo betreft het arrest van 31 maart 2022 met nr. 270 813 de situatie waar het CG een beslissing nam voor de machtsvername door de taliban en aldus geen rekening had kunnen houden met de gewijzigde situatie in Afghanistan. Het arrest van 12 oktober 2022 met nr. 278 653 betreft een verzoeker die als minderjarige Afghanistan verliet, jarenlang verbleef in België en aantoonde alhier geïntegreerd te zijn in een Belgisch pleeggezin en in de Belgische samenleving. Het arrest van het “Federaal Australisch Hof” betreft specifiek de situatie van een Hazara. Alleszins hebben arresten van de Raad geen precedentswaarde (RvS 2 mei 2013, nr. 223.353)

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn vluchtrelaas en (gepercipieerde) verwestering, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b)

van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen – in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van de verwerende partij van 14 maart 2024 – kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, die zeker en vast precair is, overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat verzoeker zoals gezegd nog beschikt over een familiaal netwerk aldaar. Uit verzoekers verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij verweerder blijkt niet dat zijn familie in Laghman in zeer precaire omstandigheden vertoeft en te maken heeft met een chronisch gebrek aan voedsel of onderdak of chronisch kampt met slechte hygiënische omstandigheden. De Raad kan verzoeker niet volgen waar hij aanvoert dat verweerder op dit vlak de op hem rustende samenwerkings- en zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden. Immers kreeg verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud uitgebreid de kans om zijn persoonlijke situatie toe te lichten. Op het einde werd hem tevens de vraag gesteld of hij nog iets wilde toevoegen, waarop hij “Nee.” Antwoorde (CG, p. 24). Zijn advocaat wees op de “*schrijnende humanitaire situatie*” in Afghanistan zonder meer en ook in het verzoekschrift haalt verzoeker geen persoonlijke elementen aan die erop wijzen dat hij, als gezonde jonge man van thans 23 jaar oud, bij terugkeer naar Afghanistan in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Verzoeker voert aan dat de “*drastische verslechtering van de socio-economische situatie*” het gevolg is van de machtsovername door de taliban. Hij voert aan dat dit een einde heeft gemaakt aan “*allerhande middelen die voordien aanwezig waren*” zoals buitenlands hulp. Hij betoogt dat hij in verschillende bronnen leest dat door de machtsovername van de taliban er geen toelevering meer is van buitenlandse humanitaire hulp. Ter ondersteuning van zijn betoog citeert hij uitgebreid uit verschillende bronnen die handelen over de situatie in Afghanistan, zoals Council on Foreign Relations van januari 2022, United Nations Security General Assembly van februari 2023, TWN Info Service on UN Sustainable Development van mei 2022, Human Rights Watch van maart 2022 en US Citizenship and Immigration Services en Reliefweb van mei 2022.

Echter leest de Raad als dusdanig niet in de door verzoeker geciteerde passages dat de taliban overwegend de oorzaak vormen van de huidige socio-economische situatie in Afghanistan. Zo duidt onder andere de United Nations Security General Assembly hiervoor verschillende factoren aan: “*A combination of factors has given rise to the hunger crisis. Prices for food staples such as flour and rice have skyrocketed, severe drought in much of the country has destroyed crops, and several challenges have halted cross-border aid. If conditions don't improve, the Food and Agriculture Organization has cautioned that Afghanistan could slip into a famine this year.*” En “*According to the report, among the key drivers of high levels of acute food insecurity in the country are economic decline, drought, high food prices and the impact of the Ukraine conflict.*”

Het door verzoeker aangehaalde bronnenmateriaal bevestigt dat de humanitaire en economische situatie prangend is maar hieruit kan niet worden besloten dat deze situatie wordt veroorzaakt door een actor, noch dat verzoeker als gevolg van een intentionele handeling of nalaten te handelen persoonlijk wordt gevisieerd waardoor hij in een situatie zal belanden waarin hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien. In zoverre verzoeker verder aanvoert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername in wezen de oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban zijn geen voldoende aanknopingspunt om te kunnen besluiten dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban.

Verzoeker weerlegt dan ook niet verweerders conclusie in de bestreden beslissing:

“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.”

Verzoekers oordeel dat er door de taliban geen toelevering meer is van buitenlandse humanitaire hulp, kan geen afbreuk doen aan de beoordeling van verweerder in zijn aanvullende nota van 14 maart 2024 waarbij hij, op basis van recentere informatie die in de nota wordt aangehaald, tot de volgende conclusie komt: *“Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.”*

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar een arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nr. 270 813, kan worden verwezen naar het gestelde in de punten 2 en 3.1.2, in fine.

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermings-status, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen – in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van 14 maart 2024 – kan niet worden afgeleid dat hierover heden anders moet worden geoordeeld, hoewel de situatie ter plekke zeer zeker bijzonder onrustwekkend is.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing voor wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie duidelijk rekening gehouden met de *“EUAA Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023. Hij heeft zoals gezegd een aanvullende nota neergelegd waarbij hij de recentste beschikbare landeninformatie meeneemt (cf. punt 2 in fine). Hieruit blijkt niet dat er zich een andersluidende beoordeling opdringt van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Zo nam het aantal ISKP-aanvallen aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als *“verminderd”* en *“beperkt”*. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia, Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023, p. 32-34). Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meeste in de

provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30). De ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt haar oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 41). Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *"willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict"*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023 en uit de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 blijkt niet dat hier heden anders over moet worden gedacht. Verzoeker brengt noch in het verzoekschrift noch nadien andersluidende informatie aan waaruit blijkt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst.

Verzoeker haalt diverse bronnen aan en citeert hieruit uitgebreid maar hij brengt geen informatie bij die van die aard is dat zij een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die is gebaseerd op de beschikbare actuele landeninformatie. Zij ligt immers in lijn met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Waar verzoeker meent dat er nog steeds onvoldoende informatie is om tot een gedegen besluit te komen, moet de Raad evenwel vaststellen dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen (cf. punt 2). Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheids-situatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder onzorgvuldig of op kennelijk onredelijke laat staan partijdige wijze is tewerk gegaan bij de beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet. Evenmin wordt aangetoond dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste verkeerde beoordeling of tot stand kwam in strijd met de samenwerkings-plicht, zoals gedeut in punt 2. Verzoekers theoretische beschouwingen onder het kopje *"6.1. Wetsbepalingen en bewijs"* van zijn verzoekschrift kunnen niet tot een ander oordeel leiden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door verweerder uitvoerig werd gehoord. De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, dat hij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en dat hij zich heeft laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk het Dari machtig is. Verzoeker kreeg acht dagen de tijd om nog opmerkingen in te dienen bij het verslag waarvan hij een kopie heeft ontvangen. Van deze gelegenheid heeft hij geen gebruik gemaakt. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief

dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Verzoeker zet nergens uiteen dat verweerder een aangebracht element over het hoofd heeft gezien. Evenmin houdt hij voor dat verweerder geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met elementen die hij zelf behoorde aan te dragen. Ter terechtzitting wordt wel benadrukt dat het CG “niets” gedaan heeft met de neergelegde USB-stick waarop video’s te zien zijn. Dit mist echter manifest feitelijke grondslag. Uit het administratief dossier, waarin zich de USB-stick met de betrokken video’s bevindt, blijkt uit de begeleidende nota hierbij dat het CG deze wel degelijk heeft bekeken. Dit blijkt trouwens ook uit de gedane beoordeling ervan die kan worden gelezen in de bestreden beslissing en waar verzoeker niet concreet op ingaat. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt bijgevolg niet.

Het enig middel is bijgevolg ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Kan niet tot een andersluidende conclusie leiden: de overtuiging ter terechtzitting van de raadvrouw dat het CG zich baseert op minder betrouwbare info, dat de bronnen niet actueel zijn, dat de veiligheids-situatie iedere dag verandert, dat de analyse van de situatie niet definitief kan zijn, dat iedereen die uit het Westen komt wordt beschouwd als afvallige en dat er niemand vanuit het westen is teruggekeerd en er dus geen info beschikbaar is en dat niet werd nagegaan of verzoeker niet in extreme armoede dreigt te vervallen. Vooreerst kan verwezen worden naar het gestelde in punt 2. Het CG heeft middels zijn aanvullende nota de gehanteerde landeninfo geactualiseerd waarbij niet blijkt dat deze aanleiding geeft tot een andersluidende beoordeling van de problematiek van verwestering, de socio-economische situatie en de veiligheidssituatie (cf. supra). Verzoeker brengt zelf ook geen informatie bij die heden moet leiden tot een andere beoordeling op dat vlak. Het is waar dat de bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (cf. supra). Er moet dus zeker met de nodige omzichtigheid worden tewerk gegaan waarbij het in de huidige stand van zaken in de eerste plaats aan een verzoeker toekomt om concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Verzoeker is daar niet in geslaagd (cf. bespreking punt 3.1.2). Hij brengt ook niets concreets bij dat erop wijst dat hij in extreme armoede dreigt te vervallen dat bijkomend onderzoek verdient. De Raad benadrukt ten slotte nog eens dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dat een ruimer toepassingsgebied heeft, grondig moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA